

Karla Tallas

INTERVIEW

ZPÍVÁM LÉPE, NEŽ JSEM KDY
VE SVÉM ŽIVOTĚ ZPÍVALA

SUZI QUATRO

SUZI QUATRO

ZPÍVÁM LÉPE, NEŽ JSEM KDY VE SVÉM ŽIVOTĚ ZPÍVALA

Rock and rollová máma i skutečná maminka, muzikantka, umělkyně, herečka, bavička, básnířka, spisovatelka a opravdová ikona! Vášnivá dřička, šířící pozitivní vibrace a sdílející příběh stejně pravdivý jako samotná podstata života. Po právu respektovaná a uznávaná davy fanoušků, kteří ji následují po celá desetiletí. V určitém ohledu ale stále přehlížená a nedocenená tak, jak by si bez pochyb zasloužila. Ve věku svých pěti let objevila hudbu, která se stala její láskou na celý život. Tvůrčí potenciál, pramenící z nekonečného zdroje inspirace, neustále proudící v žilách, jí neposkytuje mnoho prostoru na odpočinek, ani nedává důvod se zastavit. Disponuje množstvím talentů, jež jeden po druhém postupně úročí prostřednictvím různých druhů umění. Neměla to vždy snadné, a přesto zůstala sama sebou. Bez ohledu na to, jak těžké to mnohdy bylo, nikdy nevzdala svou vlastní cestu. Jako osobnost je silná, křehká, ale i tvrdá. Její sen se proměnil v životní poslání s osobitým projevem a různorodými formami sebe prezentace, překračujícím hranice nesmyslných pravidel a omezení. Díky své odvaze zvýšila povědomí o ženách, kterým otevřela dveře do světa šoubyznysu. Suzi Quatro nepochybně změnila historii rock and rollu!

Suzi Quatro dosáhla v podstatě všeho, o čem muzikant může snít, a mnohem více. Byla první frontwoman, jež dosáhla obrovského mezinárodního úspěchu jako zpěvačka hrající na hudební nástroj a zároveň skladatelka hudby. Na počátku své kariéry šokovala, když vystoupila jako zpívající basketaristka, oblečená v kožené kombinéze. Kombinace,

kteřá je stejně ikonická jako její účes, to vše podtržené komplexností její jedinečné osobnosti. Suzi vytvořila v každém slova smyslu svůj vlastní styl. Od počátku své kariéry dávala světu na vědomí, že je zatraceně dobrá v tom, co dělá a nikdy nepřipouští kompromisy. Vystupuje s dávkou zdravého sebevědomí, suverenity a drzosti, bez nichž by detroit-ský boogie rock'n'roll nebyl dostatečně autentický. V průběhu své kariéry, která trvá již téměř šest dekad, prodala Suzi Quatro přes 55 milionů alb, vystupovala ve vyprodaných arénách po celém světě a mnohé její hity, jako například „Can The Can“, „48 Crash“, „Devil Gate Drive“, „If You Can't Give Me Love“, „She's In Love With“ a další, obsazovaly dlouhé roky přední příčky hitparád v různých zemích. Bohužel její domácí trh nebyl tak připravený jako zbytek světa, aby počátkem 70. let inovovala tamní hudební scénu. Duet „Stumblin' In“, který nazpívala s Chrisem Normanem, je dosud jediným jejím hitem, jenž bodoval v amerických hitparádách.

Pokud se Suzi chtěla prezentovat způsobem, na který nebyli lidé zvyklí, udělala to bez toho, aniž by komukoli nebo čemukoli umožnila stát jí v cestě, i bez ohledu na názory či negativní reakce, které její rozhodnutí vyvolalo. Následovala svůj instinkt a přirozeně věděla, jak důležité je rozvíjet vlastní kreativní potenciál a být otevřená různým příležitostem, které nabízí život. Byla si vědoma, že takové zkušenosti může následně zúročit v různých oblastech a rovněž díky nim prohloubit vlastní originalitu i sebe prezentaci. Rozhodnutí, které jí pomohlo nestagnovat a nebyť zaškatulkovaná. Rozmanitost

svých talentů potvrdila také ve slavném americkém seriálu ze 70. let, nazvaném „Happy Days“, kde zazářila jako Leather Tuscadero. Role, která jí v Americe zajistila status hvězdy. Následovaly další zajímavé filmové nabídky, včetně několika nabídek na hlavní roli, ale Suzi je všechny odmítla. Včas pochopila, že takový závazek by znamenal prioritu, které by se musela věnovat naplno. Rozhodla se plnit si další ze svých cílů a nadále se věnovat hudební kariéře.

Začátkem 80. let přijala další výzvu a stala se hvězdou muzikálu „Annie Get Your Gun“. Zahrála si i v divadelní hře o herečce Tallulah Bankhead, které je spoluautorkou. Kromě toho, že je muzikantkou a herečkou, je rovněž i spisovatelkou a básnířkou. Její autobiografie „Unzipped“ (Otevřená) vyšla v roce 2006. První sbírka poezie „Through My Eyes“ (Mýma očima), spatřila světlo světa v roce 2016, a poté následovalo vydání druhé sbírky z trojdílné série, „Through My Words“ (Mými slovy), která vyšla v roce 2020.

Fascinující životní příběh Suzi Quatro vás přiměje k zamyšlení nad různými aspekty života. Její život se navenek jeví jako pohádka, naplněná láskou a obdivem, ve které se plní všechny sny, a evidentně se většina z nich skutečně plní. Ve skutečnosti se nelze

dostat do výšin, pokud nepoznáme dno. Stejně tak je pravda, že nelze dosáhnout žádného skutečného a smysluplného úspěchu bez utrpení, placení daní za slávu, obětování i toho nejdůležitějšího v životě, opouštění všech možných komfortních zón a činění rozhodnutí, která jsou často nepochopena. Rozhodnutí, která přivádí mnohé lidi k šílenství, podněcující v nich z vlastní vůle závist, žárlivost a smysl pro pomstu. To vše a mnohem více je dokonale zachyceno v pozoruhodném dokumentu „Suzi Q“, který režíroval australský filmový režisér Liam Firmager. Pravdivý a autentický příběh o ženě, která hraje důležitou roli v historii rock and rollu. Nepochybně ovlivnila řadu žen po celém světě, z nichž se mnohé později staly ikonami díky Suzi, která jim jejich cestu v hudební branži výrazně usnadnila.

Suzi je pořád velmi vytížená a neustále pracuje na něčem novém, hlavně na nových skladbách. Suzi Quatro vydala své poslední album 26. března 2021 pod názvem „The Devil In Me“, které je druhým výsledkem vzájemné spolupráce se synem Richardem Tuckeyem. Neskrývá své nadšení z nového materiálu a veřejně prohlašuje, že jde o nejlepší počín její kariéry. Vzhledem k tomu, jak úspěšná byla její alba v minulosti, včetně jejích největších hitů, je toto prohlášení stejně silné a překvapivé, jako samotná Suzi.

SUZI QUATRO

INTERVIEW

V současné době nelze vzhledem ke koronavirové pandemii na většině míst světa koncertovat. Musí to být pro tebe velmi těžké, protože jsi byla na turné v podstatě nepřetržitě skoro celý svůj život. Na druhou stranu jsi právě vydala nové album. Jak jsi s ním spokojená a jak se ti v této situaci daří?

Daří se mi dobře. Do té míry, do jaké se může člověku dařit v tak náročné době. Mám velké štěstí, že jsem tak kreativní. Jsem vděčná za to, že je mi umožněno dělat to, co dělám. Vydali jsme nové album, které je fantastické a mám z něj obrovskou radost. Jde o naše druhé společné album s mým synem Richardem. To první se jmenuje „No Control“. Veřejně prohlašuji, že jde o dosud mé nejlepší dílo a opravdu tomu tak je. Reprezentuje 57 let mého angažmá v hudební branži. Můj hlas nikdy nezněl lépe. Složili jsme společně několik úžasných skladeb. Richard do naší spolupráce vnáší jeho mladistvou energii, což je fantastické. Mám velkou radost, že dostávám na album zatím jen samé úžasné reakce. Bez živých koncertů je to hodně divné. Všechny koncerty jsou zatím přesunuty. Mé turné mělo původně začít v květnu roku 2020. Držme si palce, protože nikdo z nás v tomto směru nezná odpovědi. I v této situaci musíme jít dál, ale koncertování mi moc chybí.

Zmínila jsi kvalitu hlasu, na kterou jsem také chtěla poukázat. Zdá se, že ho čas spíš posílil, než mu ubral na kvalitě...

Ano, vím, je to velmi zvláštní. Reálně se předpokládá, že hlas s věkem slábne, ale můj sílí. Dojímá mě to pokaždé, když o tom mluvím, protože sama nevím, jak je to možné, ale je to tak. Samozřejmě jsem ráda, že tomu tak je. Zpívám lépe, než jsem kdy ve svém životě zpívala.

Není tajemstvím, že jsi v roce 2020 oslavila své 70. narozeniny. Neustále jsi velmi kreativní a plná energie. Co děláš pro to, aby ses jak po hlasové, tak po fyzické stránce držela v tak dobré kondici?

Od doby, kdy jsem hrála v divadle, dělám před každým koncertem hlasovou rozcvičku. Tohle je opravdu skvělá rada. Dělam ji i před každým nahráváním. Bez hlasové rozcvičky nikdy nenahrávám žádnou skladbu. Rovněž dbám na to, abych měla v průběhu turné dostatek spánku, což je pro hlasivky výborné. Nekouřím, a navíc mám pořád na krku šátek, když cestuji. Nechci riskovat, protože klimatizace může hlasivky poškodit. Zkrátka dělám vše nezbytné, abych byla fit po hlasové i tělesné stránce. Být fit je součástí mého celkového angažmá. Přeji si dělat to, co dělám, co nejdéle to půjde, takže se o sebe musím starat.

„Suzi je otevřená, nezaměnitelná a všechno, co dělá, má hloubku. Udělala mnohem víc, než dokázala, že ženy jsou schopné hrát na hudební nástroje. Ukázala nám, že můžeme být těmi, kým doopravdy jsme, pokud budeme dostatečně věřit samy v sebe.“

(Cherie Currie, dokument „Suzi Q“)

Obrovská gratulace k tvému novému albu „The Devil In Me“, které, jak jsi sama již řekla, zní opravdu fantasticky. Album je skutečně od začátku do konce hodně nadupané....

Na albu není jediné slabé místo. Všechny skladby jsou pro mě velmi důležité. Titulní píseň „The Devil In Me“ je o mé mamince. Je v ní řečeno opravdu hodně. Miluji skladbu „Motor City Riders“, protože je věnovaná mému rodišti, městu Detroit. Moc miluji song „My Heart And Soul“. Mám moc ráda také „Love’s Gone Bad“, která je hodně atmosférická. Ta skladba má v sobě něco velmi zvláštního. Všechny jsou dobré. „Isolation Blues“, Bože můj, ta je přesně o tom, co se děje. Lidé ji mají rádi, protože je upřímná. A tento verš je opravdu výstižný: „Jsem G&T, a to mě dostává výš, je to jako alkoholická ukolébavka“ (I’m G&T and getting so high, it is an alcoholic lulleby). Každý, kdo tuhle skladbu slyší, mi říká, že přesně vystihuje, čím si všichni procházíme. Je pro mě těžké vybrat jednu, kterou bych zvolila jako svou nejoblíbenější. Určitě mezi ně ale patří i věc „Dark In Me“.

Pro mě osobně je mou nejoblíbenější „Isolation Blues“, která je hodně impresivní, výrazně se odlišuje od všech ostatních skladeb na albu, a i ty v ní zniš úplně jinak...

Nejsi jediná, kdo považuje právě tuto skladbu za svou nejoblíbenější. Ano, je úplně jiná. Po-dařilo se mi do textu přenést přesně to, co jsem cítila. Všichni, včetně tebe, kdo tuto skladbu slyšeli, mají stejné pocity, které jsi právě popsala. Sedla jsem si a položila si otázku, jak se cítím? Můj manžel byl tou dobou v Hamburku. Nikam jsme nesměli jít a vše bylo uzavřené, a tak jsem napsala „Isolation Blues“. Je upřímná a od srdce. Celé album jsme složili a nahráli v období nouzového stavu, ale tato konkrétní skladba je přímo o nouzovém stavu. Samozřejmě nouzový stav ovlivnil úplně všechno, ale tahle skladba přesně vystihuje, čím jsme procházeli.

Za mě tato skladba není jen běžně odzpívána píseň, ale doslova úžasný umělecký výkon...

Děkuji ti. Jak říkám, zpívám lépe, než jsem kdy ve svém životě zpívala. Umím složit skvělé balady i skvělé blues, a na téhle skladbě jsem si otestovala všechno dohromady. Vyhrála jsem si s tím a moc mě to bavilo. Ráda tuhle věc zpívám, protože se mi líbí její text. Zpívám ji od srdce a každé slovo myslím vážně.

Ráda bych také zmínila píseň „I Sold My Soul Today“, která je v tvém repertoáru opravdu neobvyklá, s přesahem do alternativního roc-

ku, a dokonce v ní využíváš i efekty pro zkreslení hlasu...

Ano, tohle je velmi neobvyklá skladba, která zároveň vyšla jako druhý singl z nového alba. Natočili jsme k ní i videoklip se stejným týpekem, který nám režíroval i video ke skladbě „The Devil In Me“. Je opravdu hodně dobrý v tom, co dělá. Před natáčením se mě ptal, o čem ta skladba je, což je pro mě vždy obtíž-

né vysvětlit. Je o ženě s velmi silným morálním kodexem. Ví, kým je a dokáže nahlas vyjádřit svůj nesouhlas, pokud jde o předstírání. Je velmi přímá. Žije s partnerem, který ale není jako ona a není moc dobrý člověk. Špatné je, když řekne, že prodala svou duši, protože by si měla věřit. Nezměnila se kvůli němu, ale zůstává s ním, a to je špatné rozhodnutí. Pokud se někdo pokouší udělat z tebe někoho, kým

nejsi, měla bys odejít a zabouchnout za každým takovým vztahem dveře.

Je tato skladba do určité míry inspirovaná i tvým prvním manželstvím?

Ne, není. Vlastně je o různých mužích, kteří byli součástí mého života. Vždy jsem měla pocit, že se nějak snaží mít nade mnou kontrolu. Nikdo mě nemůže ovládat, jsem neovladatelná. Říkám to, protože to tak opravdu mám, a navíc jsem šťastná, že to tak mám. (smích)

Zmínila jsi, že skladba „The Devil In Me“ je o tvé mamince, ale koho nebo co nazýváš ďáblem v sobě?

Když jsem byla malá, mamka mi pořád říkala: „Jsi anděl, dokud ti nespadne svatozář, to jsi pak zralá na šibenici.“ Vždycky jsem byla rozpustilá. Byla jsem jako malá holka plachá, ale šibalka. Můj manžel mi říká „potíž“. Mám v sobě ďábla v tom nejlepší slova smyslu. Nikdy jsem nenechala nikoho na pokoji a pokaždé jsem z toho měla děsnou srandu. (smích)

Mezi nejpovedenější skladby na novém albu bezesporu patří „Hey Queenie“. O čem je?

K této písni se váže jeden příběh. Na mém debutovém albu je skladba „Glycerine Queen“. Skladba, která nechybí v mém koncertním

repertoáru od doby, kdy vznikla. Hrajeme ji celé ty roky. „Glycerine Queen“ vznikla na základě příběhu, který se nám jednou stal, když za námi do šatny přišel jeden transvestita. Můj ex-manžel se ho zeptal, jestli by si nedal trochu glycerinu. Glycerine se dává na tělo, aby vypadalo zpoceně. Používají ho zápasníci. Odpověděl, že by si trochu dal, tak mu ho dal do pití. Pojmenovali jsme ho „Glycerinová královna“. Můj syn chtěl oživit téma té skladby a udělat ji znovu o stejném transvestitovi, ze kterého je teď už ale stařec. A tak jsme složili „Hey Queenie“. Přidali jsme do songu i piano, jehož zvuk je téměř identický se zvukem z našich počátků. Hraji na ní jednu ze svých nejlepších basových linek, kterou je hodně obtížné zahrát. Složila jsem ji a pak jsem sama dlouho dumala, zda to vůbec zahraji. Není to jednoduché, obzvláště ne, pokud mám hrát a zároveň zpívat, s čímž obvykle nemám problém, ale tahle je opravdu náročná.

Plánovali jste se synem další společné album, anebo tento nápad vzešel spontánně v průběhu nouzového stavu?

Poprvé za mnou Richard přišel v době, kdy jsme začínali nahrávat album „No Control“. Již delší dobu se mnou chtěl něco vytvořit. Prošel různými kapelami, miluje hudbu i svou kytaru.

SUZI QUATRO

„Suzi byla rozhodně inovátorka!“

(Alice Cooper,
dokument „Suzi Q“)

Nikdy předtím jsem neměla pocit, že by byl ten správný. Najednou za mnou přišel a řekl mi, že má potřebu se mnou něco složit. Připadalo mi, že je připravený, takže jsme do toho šli. Udělali jsme společně několik demo nahrávek, ze kterých nakonec vznikla deska „No Control“. Nevěděla jsem, že je to tak dobré, ale recenzenti si celou tu desku zamilovali. Společně jsme se na ní sehrávali. Nikdy předtím jsme spolu nespolečně ani nesložili žádnou skladbu. Pro oba z nás to byl experiment. Na albu je spousta různorodých věcí, protože jsme si nevytyčili žádné hranice. Prostě jsme zkoušeli různé věci. Když se nám naše první společná deska povedla tak skvěle, začali jsme pracovat na druhé. Richard byl velmi soustředěný a řekl mi, že si přeje, aby byla nová deska stejně zlomová jako mé debutové album. Dali jsme si cíl a nastavili laťku, které jsme se chtěli držet. Všechno jsme prodiskutovali a na všem jsme se oba shodli. Odprezentoval mi množství neobvyklých riffů a přišel se spoustou neobvyklých nápadů. Naše spolupráce se vyvinula v úžasné partnerství. Nikdy by mě nenapadlo, že to bude tak skvělé, jaké to je. Velkým vkladem je jeho věk 36 let, hudba jeho generace a to, jak mě odmalička vidí. Mým vkladem je 57 let zkušeností v hudební branži, životních zkušeností obecně a mé znalosti. Společně

jsme to vše spojili. Přiměl mě vnímat sama sebe jeho očima. Cítím se jako znovuzrozená a hodně mě to nakoplo. Znovu ve mně zažehl oheň, aniž bych si byla vědoma, že něco takového potřebuji. Je to pro mě úžasný pocit, a je to Richardova zásluha. Neměla jsem tušení, jak je talentovaný. Neustále mě překvapuje. Je to opravdu nesmírně kreativní kluk.

Má Richard svou kapelu?

Momentálně dává dohromady vlastní kapelu, ve které jsou tři členové. Každý den jsou ve studiu a pracují na nových skladbách. Rozhodně by měl mít kapelu, protože je opravdu dobrý. Nechci po něm, aby byl v mé kapele. Jedině v případě, že bychom vyrazili na turné s těmito dvěma alby. Nepodílel se na předchozích deskách. Kdyby bylo v plánu turné k „No Control“ a k „The Devil In Me“, určitě by byl jeho součástí, protože na obou deskách pracoval se mnou. Chci, aby šel svou vlastní cestou a vybral si své parťáky sám místo toho, aby hrál staré hity své matky. Možná ho přizvu na nějaké své koncerty, aby si se mnou zahrál některé nové věci. To by bylo samozřejmě skvělé.

Krátce před vypuknutím pandemie vyšel opravdu nádherný dokument „Suzi Q“, ma-

**„Suzi je mou nedílnou součástí.
Díky ní jsem získala sílu být sama sebou,
zjistit, kdo skutečně jsem
a objevit svůj vlastní styl.“**

(Joan Jett, dokument „Suzi Q“)

pující tvůj život, který režíroval australský filmový režisér, Liam Firmager. Znali jste se vzájemně předtím, či jak vlastně vznikla vaše spolupráce? Kdo přišel s nápadem realizace tohoto dokumentu?

Ne, vůbec jsme se neznali. Zavolal mi, představil se a řekl mi, že by měl zájem natočit o mně dokument. Bylo to vtipné, protože mi řekl, že není fanouškem. Ať ho prý nechápu špatně, protože má moji hudbu rád, ale prostě není fanouškem v pravém slova smyslu. Zeptala jsem se ho, proč má tedy zájem dělat o mně dokument. Odpověděl, že mě viděl mluvit v nějaké televizní show, a že jsem ho fascinovala. Pomyslela jsem si, že tohle je pro dokument ten pravý člověk, protože není patolízal a bude přesně vědět, o co mu jde. Než jsme uzavřeli smlouvu, řekla jsem mu, že pokud se mají v dokumentu objevit jen lidé, kteří mi budou skládat samé komplimenty, nemám o takový dokument zájem. Jde mi o celkový příběh a chci, aby byl podaný tak, jak se opravdu stal. Chci, aby byla vyřčená pravda. I pokud to pro mě nebude vždy příjemné, je mi to jedno. Samozřejmě jsem měla při úpravách poslední slovo, protože jde o můj život. Držela jsem se toho a řekla jsem, že i když zazní něco, co je pro mě nepříjemné, ale je to v kontextu příběhu důležité a pokud je to pravda či něco,

co si někdo opravdu myslí, zůstane to ve filmu. Nepříjemné momenty jsou ve filmu nakonec ty nejlepší. Díky Bohu, že jsem to takhle cítila. Všichni kritici se shodli, že se jim film líbí právě proto, že je upřímný, křehký a senzační. Ukazuje mě takovou, jaká skutečně jsem. Je i o utrpení, nebylo to vždy snadné, tak proč předstírat, že bylo? Film je pravdivý a vypráví příběh tak, jak se skutečně stal. Pokud chce někdo vidět opravdový dokument, tak ať se podívá na tenhle.

Tvá slova mohu jen potvrdit. Dokument jsem zhlédla již několikrát a pokaždé jsem u něj brečela. Byly momenty, kdy jsem ho musela zastavit a chvíli zpracovávat to, co zaznělo...

U stejných momentů brečím pokaždé, když ten film vidím. Otázka, co bych řekla svému mladšímu já, mě úplně dostala. Je to velmi dojemný dokument. Ukazuje mou zranitelnost, a tak to má být, protože taková skutečně jsem.

Pokud jsi autentická, nemáš na výběr. Nemůžeš schovávat to, kým skutečně jsi...

Vše co cítím, nebo co si myslím, je vždy vidět v mém obličejí. Máma mi odmalička říkala, ať se vůbec neopovažuji lhát, protože můj obličej mě pokaždé stejně prozradí. Byla jsem vedená k tomu říkat pravdu.

Suzi a Joan Jett

Suzi a Cherie Currie

Rozhodovala jsi o hostech, kteří jsou součástí dokumentu sama, nebo jsou někteří z nich i volbou režiséra?

Někteří lidé se v dokumentu pochopitelně museli objevit a některé tam chtěl mít i Liam. Samozřejmě můj ex-manžel, který je nedílnou součástí celého příběhu. Stejně tak i mé sestry a můj bratr. Zeptal se mě, které lidi bych tam chtěla a já jsem mu dala jména těch, kteří jsou po celá ta léta mí přátelé. Pracovali jsme společně, ale realizace byla na něm jako na režisérovi.

V dokumentu se objevilo několik známých osobností, které ti vzdali holt. Některé postojely byly opravdu silné a oduševnělé. Moc se mi líbilo, co o tobě řekla Cherie Currie, která vše pojmenovala opravdu trefně...

S Cherie jsme dobré přítelkyně. Ona je mi opravdu velkou oporou. Je to nádherná žena. Všichni, kdo se v dokumentu objevili, byli skvělí. Mám moc ráda Debbie Harry. I Joan Jett a Kathy Valentine byly skvělé. Cítím se poctěna. Pokaždé mám slzy v očích, když slyším, co o mně říkají. Někdy se mi při sledování dokumentu stane, že se sama sebe ptám, jestli mám skutečně tohle všechno za sebou? Je to něco úžasného.

Kdy sis poprvé uvědomila svůj vliv na všechny ty ženy po celém světě?

Až když jsem poprvé viděla dokument.

To mě trochu překvapuje. Vážně, až tehdy?

Ano, vím, že je to šílené i vtipné. Od té doby jsem na to nedokázala přestat myslet. Po premiéře dokumentu v Londýně jsem mluvila po telefonu s Cherie. Musela jsem na pódiu odpovídat na všechny ty otázky. Film jsem sledovala společně s diváky. Zašila jsem se do kouta, aby na mě nebylo vidět. Další den jsem volala Cherie a řekla jsem jí, že jí musím něco říct. Sdělila jsem jí, že mi právě došlo, že díky tomu, co jsem dělala, jsem ženám po celém světě umožnila, aby byly jiné. Zeptala se mě, jestli jsem na to přišla ať teď a já řekla, že ano. Bylo to tak, protože jsem nad tím předtím nikdy nepřemýšlela. Myslím, že kdybych se zastavila a něco takového zamýšlela, nebylo by to stejné. Takhle je to správně, protože jsem přirozeně dělala to, co jsem dělala, a nakonec to mělo právě takový efekt. Upřímně, opravdu jsem o tom nevěděla. Soustředím se na svou práci, na sebe, abych byla silná a abych byla tím, kým jsem. Nyní jsem si toho plně vědoma. Jsem poctěna a ráda si s sebou ten pocit vezmu do hrobu. Dokud jsem neviděla celý dokument, nebylo tomu tak.

Suzi a Alice Cooper

Suzi a Henry Winkler (HAPPY DAYS)

Několik ženských rockových hvězd ti v dokumentu složily poklonu. Kdyby sis měla vybrat jednu z nich a na oplátku projevít úctu k ní, která by to byla a proč?

Cherie patří mezi mé největší oblíbenkyně, ale v hlavě mám teď asi nejvíc Debbie. Řekla tolik nádherných věcí. Dostala jsem od ní e-mail, který jsem si vytiskla a pověsila na nástěnku. Poslala jsem jí svou básnickou sbírku a ona na to reagovala e-mailem, v němž mi napsala: „Ať už jsi si toho vědomá, či nikoli, jsi v každém ohledu geniální.“ Páni, co na to říct! Cherie mě hodně podpořila, ale díky tomuhle vybírám Debbie. Ona je prostě zlatíčko.

V dokumentu se objevil i tvůj dlouholetý přítel Alice Cooper, který tě považuje za jednu z největších rockových hvězd vůbec. Kdyby tě oslovil k účasti v dokumentu, co bys řekla ty o něm?

Znám ho už velmi dlouho a dobře. Je to nádherný člověk. Je zábavný, sexy a chytrý. Rozhodně patří mezi dobré lidi. Vzájemně k sobě cítíme velkou náklonnost. Vlastně z nás mohl být kdysi pár, ale rozhodli jsme se zůstat přáteli. Jednou jsme se líbali, čemuž se spolu vždy smějeme. Opravdu jsme lepší přátelé než cokoliv jiného.

Nazpívala jsi nádhernou coververzi jedné z jeho skladeb „I Never Cry“, která ale nevyšla na žádném tvém albu a je dostupná pouze jako video na YouTube. Zpívala jsi tuhle skladbu pro nějakou speciální událost?

Vystupovala jsem na charitativní akci pro „Save The Children Fund“ (Nadace na záchranu dětí) v Detroitu. Volala jsem Alicovi a řekla jsem mu, že bych tam ráda zazpívala jednu z jeho skladeb. Řekl mi, že není jiná možnost, než abych udělala „I Never Cry“. Tak jsem ji nazpívala a odvedla jsem skvělou práci. Jeho producent mi napsal dlouhý e-mail. Byl ohromen tím, co jsem s tou skladbou udělala. Udělala jsem ji po svém. Tu skladbu mám moc ráda. Měla jsem s ním nazpívat duet na jeho album „Detroit Stories“, protože on předtím nazpíval mou skladbu „Your Mamma Won't Like Me“. Chtěla jsem, aby mi poslali finální verzi ke schválení. Odevzdala jsem jim nahranou basu a vokály. Jenže jeho producent reagoval, že je to pro něj problematické. Nechápala jsem, co tím myslí. Jsem umělkyně a zajímal mě výsledek. Řekl mi, že mi ani nemůže dát záruku, že půjde o rovnocenný duet. Rozhodla jsem se do toho nejtít, protože pokud tě někdo požádá o duet, měl by to být duet. Mezi námi to ale nic nezměnilo, všechno je v pořádku. Pochopili, o co mi šlo. Možná

Suzi a Debbie Harry

spolu jednou uděláme duet. Alice mám ráda spousta let a vážím si ho.

Musím říct, že nejpodivnější moment v dokumentu nastane, když se v něm objeví tvá sestra Nancy a prohlásí, že nikdy nebude tvou fanynkou, protože jsi její sestra. Nemožu se ubránit pocitu, že v jejím postoji nejde o upřímnost, ale spíš o jakousi pomyslnou pomstu z minulosti, protože tobě se zkrátka povedlo uspět...

Ano, já vím, tohle je těžké. Zní to tak a působí to přesně takhle. Byl to jeden z těch nejtěžších momentů, na kterém jsem trvala, aby ve filmu zůstal přesně tak, jak to Nancy cítila. Nebylo to hezké, ale takhle to řekla. Jde o mou mladší sestru, se kterou jsme to od té doby dlouho řešily po telefonu a jsme spolu pořád v kontaktu. Tvrdí, že bylo hodně věcí, které řekla před tou větou i po ní, a které ve filmu nezazněly. Řekla jsem jí, že tomu sice rozumím a nezáleží na tom, co tomu předcházelo nebo co následovalo pak, ale to, co řekla, bylo kruté. Vykomunikovaly jsme si to a jsme v pohodě. Starší sestra bude vždycky našťvaná a asi to tak zůstane, dokud nezemře. Nemožu to změnit. Chtěla uspět, ale nepovedlo se jí to. Je pro ni těžké nechat to být. Víš, o nic jsem ji nepřipravila. Jen jsem si dělala to své. Nikdo

„Ať už jsi si toho vědomá, či nikoli, jsi v každém ohledu geniální.“

(Debbie Harry,
dokument „Suzi Q“)

ji neodrazoval. Nikdy jsem neřekla, že toho má nechat, nebo že nemůže být hvězda. Každá rodina se potýká s problémy mezi sourozenci. Zvláště, pokud jsme spolu byly v kapele a byla jsem to jen já, která dostala nabídku. Tohle je vždycky těžké a já to chápu. Mé sestry poskytovaly rozhovory a řekly, co říct chtěly a já jsem to držela v sobě. Byly na mě opravdu našťvané a rok mi nebraly telefon. Pořád jsem se jich ptala, jak mohou na mě být našťvané za něco, co řekly ony? Nyní je to v pořádku. Myslím, že jsme to urovnaly a já jsem to konečně pustila.

Čeho si nejvíc ceníš z období, kdy jsi žila s rodinou v Detroitu? Jaké jsou tvé vzpomínky na dětství?

Tohle jsou nejdůležitější roky života, které tě formují. Pocházím z velké rodiny. Bylo nás pět sourozenců. Vyrůstali jsme v nádherné čtvrti na předměstí Detroitu. Naši rodiče byli přísní. Moje maminka byla velmi přísná katolická dáma. Otec pracoval v automobilce a po nocích si vydělával hraním hudby. Byl to dřič. Vyrůstali jsme ve skvělé čtvrti. Všechny rodiny se mezi sebou znaly. Nikdo nezamykal dveře, pořád jsme se vzájemně navštěvovali. Ve vedlejším domě žila holka, se kterou kamarádíme dodnes. Když jsme se seznámily, mně byly

Suzi s rodiči v Detroitu

čtyři a jí tři roky. V té ulici vznikla přátelství na celý život. Musím říct, že jsem měla velké štěstí, protože mé dětství bylo idylické. Pokaždé, když jedu do Detroitu, vždy se jdu podívat na dům a pokaždé jdu dovnitř. Když se táta stěhoval do toho domu, máma byla se mnou v porodnici. Táta vždycky říkával, že je to můj dům, protože byl nový, když jsem do něj přišla jako mimino s maminkou rovnou z porodnice. Přesně tak to cítím, je to můj dům. Mé srdce je v Detroitu, a tak tomu bylo vždycky.

Jaké byly tvé hudební začátky?

Pocházím z hudební rodiny. Hrají na klasické piano a perkuse. Od sedmi let jsem hrála v tátově kapele na bongo. Vždy jsem se angažovala v hudbě a ve zpěvu. V roce 1964, když mi bylo 14 let, založily jsme s jednou z mých sester a několika kamarádkami dívčí kapelu. Říkaly jsme si THE PLEASURE SEEKERS. S kapelou jsme vystupovaly několik let po celých Spojených státech. Později jsme změnily název na CRADLE, ale pořád jsme zůstaly dívčí kapelou. V té době jsme začaly hrát vlastní věci. Jednou přijel do Detroitu slavný anglický producent Mickie Most. Viděl nás hrát s kapelou živě. Kapela se mu nelíbila, ale zaujala jsem ho já a nabídl mi smlouvu na sólovou desku.

Jaký byl tvůj vztah s rodiči poté, kdy jsi odešla do Velké Británie a bez svých sester zahájila sólovou kariéru?

Bylo to opravdu špatné. Ani mi neřekli, že Mickie stál jen o mě. Víš, zjistila jsem to úplnou náhodou. Bylo to pro mě těžké po emoční stránce. Věděla jsem, že mi budou všichni chybět, ale v odchodu by mi nic nezabránilo. Byla to moje šance. Nikdy to není snadné, když vyberou někoho, komu se povede dosáhnout tak obrovský úspěch. Všichni ostatní se cítí odstrčení. Pocházíš z rodiny, kde se všichni vzájemně milují. Nebylo to snadné, ale vzájemný vztah se svými rodiči jsem si užívala, dokud byli naživu. Stejně tak si užívám i své sestry, ať je to, jak chce.

S prvními dvěma alby „Suzi Quatro“ (1973) a „Quatro“ (1974) jsi dosáhla obrovský úspěch. Jak vzpomínáš na období, kdy jste na nich s kapelou pracovali?

Do Anglie jsem odešla ve svých 21 letech. Nahráli jsme spoustu skladeb, které nebyly vydané. Když jsem konečně měla pohromadě opět svou kapelu, ve které se mnou hráli kluci z Anglie, začali jsme znovu psát nové skladby. Mickie Most požádal Mika Chapmana a Nickyho Chinna, jestli by pro mě nesložili singl poté, kdy nás viděli s kapelou živě a měli předsta-

Obal debutového alba „Suzi Quatro“ (1973)

vu, jakou hudbu děláme. Složili skladbu „Can The Can“ a jakmile jsem se s ní dostala do hitparád, šli jsme do studia a začali jsme dávat dohromady kompletní album. Celá deska byla nahraná a připravená za dva týdny. Většinu skladeb jsem napsala já společně s mým kytaristou, Lennym Tuckeyem. Lenny byl můj kytarista, za kterého jsem se později vdala. Z větší části šlo o projekt Suzi Quatro, který produkoval Mike Chapman. První LP se jmenovalo „Suzi Quatro“. Měli jsme s tím albem skutečně velký úspěch. Na obalu jsem vyfocená ve své kožené bundě společně s kapelou, Lenny pije pivo a má položenou ruku na kalhotách. Dodnes považuji tuto desku za jednu z mých nejlepších, protože jsou na ní hlavně mé vlastní skladby a celkově je hodně o kapele. Byli jsme prostě boogie rock'n'rollová kapela. Snažili jsme se držet stejného vzorce úspěchu jako u prvního alba. S mým kytaristou jsme tenkrát začali tvořit věci, které nebyly pro Suzi Quatro typické. Byly hodně neobvyklé, spíš ve stylu QUEEN a svým způsobem zněly jako „Bohemian Rhapsody“. Některé ze skladeb se na druhém albu neobjevily. Mickie Most se obával, že by se našim fanouškům nelíbilo, kdybychom najednou zněli úplně jinak. V podstatě se opakovala stejná situace jako v případě některých skladeb, které měly být na prvním

albu. Ani jedna z nich nebyla vydaná dřív, než vyšlo album „A's, B's & Rarities“ (2004), na kterém se všechny tyto nahrávky objevily.

Obě desky vyšly krátce po sobě a po hudební stránce se nesly ve stejném duchu. Když porovnáš nahrávání jednotlivých alb, byly mezi nimi nějaké zásadnější rozdíly?

Debutní album bylo naší prvotinou a byli jsme nová kapela. Náš původní bubeník odešel z kapely tři týdny před vydáním singlu „Can The Can“, což pro nás bylo dost šílené. Našli jsme nového bubeníka a museli jsme se vzájemně lépe poznat. První deska byla postavená na instinktu. Zavřeli jsme se do studia, postavili aparát a prostě jsme hráli, takže to bylo velmi přirozené. Úvodní deska byla o Suzi a kapele. Než jsme vydali druhé album, měli jsme už několik hitů a propracovanější strategii, která fungovala. Měli jsme jasnější představu, co se od nás očekává.

Řekla jsi, že Mickie Most se obával, že by se vašim fanouškům nelíbilo, kdybyste najednou zněli úplně jinak. Třetí album „Your Mama Won't Like Me“ je ale v porovnání s prvními dvěma studiovými počiny úplně jiné a víc experimentální. Měla jsi pocit, že třetí album znamená ten správný čas na změnu?

Ano, „Your Mamma Won't Like Me“ byl tak trochu experiment. Mike Chapman odjel do Ameriky načerpat inspiraci. Slyšel různé kapely a umělce, jako třeba Stevie Wondera. Zaměřil se na každého, díky komu bychom u mě mohli docílit trochu víc funky soundu. Byla to moc příjemná změna. Poprvé jsme měli na albu dechovou sekci a poprvé se s námi na albu objevili i další lidé. Dokonce jsme přizvali i několik doprovodných zpěváků. Jedna z mých sester zpívá ve dvou skladbách: „I Bit Off More Than I Could Chew“ a „Your Mamma Won't Like Me“. To album je úplně jiné a hodně funkové. Když jsme slyšeli titulní skladbu „Your Mamma Won't Like Me“, kterou na album napsal Mike, začali jsme s mým kytaristou skládat další skladby v podobném duchu, oduševnělejší a víc funky. Byl čas na změnu. Když uděláš dvě alba ve stejném duchu, máš potřebu udělat něco jiného. Na třetím albu je jedna skvělá věc, která se jmenuje

„Michael“. Patří k mým úplně nejoblíbenějším skladbám z mého repertoáru. Hráli jsme ji i živě. Je to balada a je opravdu moc krásná.

Proč ses rozhodla změnit producenta? Proč další album neprodukoval Mike Chapman?

Mike Chapman a Nicky Chinn se neustále hádali. Mike Chapman se rozhodl, že se odstěhuje do Ameriky. Chtěl jít vlastní cestou a žít víc v ústraní. Nechtěl mít s nikým nic společného, zvláště ne s nikým z umělců. Podle smlouvy jsme museli vydat další album. Mickie Most byl nucen v nepřítomnosti Mikea převzít producentské křeslo. Mickie nás vzal do mobilního studia na jihu Francie, kde jsme nahráli album „Aggro-phobia“. Bylo to opět neobvyklé album, protože Mickie nebyl náš standardní producent a nebyl si úplně jistý tím, co si s námi ve studiu počít. Proto na začátku přenechal roli producenta Miku Chapmanovi. Je to zajímavé album a jako pro-

„Způsob, jakým se Suzi pohybovala a hrála na basu jako opravdový basák. Hrábla do strun a hrála, jako by nebylo žádné zítra. Zároveň i zpívala, což je opravdu dost náročné.“

(Lita Ford, dokument „Suzi Q“)

ducent je uvedený Mickie Most. Dvě ze skladeb, které byly zařazeny na konec alba, ale produkoval Mike Chapman. Takže máme dvě verze skladby „Tear Me Apart“, kterou nejprve produkoval Mike Chapman a verzi na singl potom produkoval Mickie Most. Osobně tuto desku nazývám „mezialbem“.

V roce 1977 vyšlo dosud jediné live album ve tvé diskografii, které se jmenuje „Live and Kickin“. ***Kde jste ho nahrávali?***

Často jsme vystupovali v Japonsku. Myslím, že jsme tam tenkrát absolvovali asi 16 koncertních šňůr. Měli jsme tam opravdu skvělé zázemí. Firma rozhodla, že bychom odsud měli vydat živák. Trvala jsem na tom, aby šlo od začátku do konce alba skutečně o živák, bez jakéhokoli editování. Tak jsem si to přála, a tak jsme to i udělali. Mickie Most se měl postarat o produkci, ale nechtělo se mu letět. O produkci jsem se nakonec postarala já společně s Lennym. S nahráváním tohoto alba mám spojenou jednu legrační vzpomínku. Nahrávalo se v průběhu tří dnů. První den nahrávání, který byl v Tokiu, jsem dostala šílenou chřipku a přišla jsem o hlas. V letadle je snadné nastydnout. Člověk je celé hodiny uvězněný a může chytit bakterie od ostatních, a přesně to se mi stalo. První nahrávku jsme nemohli

použít a já jsem se cítila opravdu špatně kvůli tomu, že jsem onemocněla. Všechno vybavení bylo připravené. Naštěstí, než přišel čas nahrávání dalšího koncertu, bylo už všechno v pořádku. Myslím, že to album je velmi dobré a zní přesně tak, jak jsem v té době skutečně zněla.

Jak se zrodil jeden z tvých největších hitů „If You Can't Give Me Love“?

Byla jsem zrovna opět v Japonsku, když mi volal můj vydavatel z USA. Požádal mě, abych tam přijela a zúčastnila se konkurzu do velké slavné TV série „Happy Days“. Dostala jsem roli a ve stejnou dobu jsme se s Lennym rozhodli navštívit Mikea Chapmana, který žil v Kalifornii. Když jsme za ním přijeli, byl hodně nadšený z role, kterou jsem v tak velkém projektu dostala. Měl z toho opravdu radost. Navrhli jsme mu, aby nám opět produkoval desku. Souhlasil a my jsme měli zpět našeho producenta. V den, kdy jsme se opět domluvili na spolupráci, vyrazil na premiéru filmu „Horečka sobotní noci“. Byl to on, kdo přišel s nápadem na „If You Can't Give Me Love“, a kdo tu brilantní skladbu složil. Okamžitě jsme věděli, že z téhle písně bude obrovský hit. Myslím, že jde o jednu z nejlepších skladeb, kterou Mike Chapman a Nicky Chinn společně napsali.

Suzi a její manžel Rainer

Suzi a její sestry

Suzi a její děti

Bylo to skvělé období a všechno fungovalo, jak mělo. Část alba „If You Knew Suzi“ (1978) jsme nahrávali v Kalifornii a část v Německu. Byli jsme zpět ve svém obvyklém tempu a ten chlap opravdu věděl, jak mě produkovat.

Bylo těžké navázat s dalším albem „Suzi... And Other Four Letter Words“ (1979) na tak monstrózní úspěch?

Obal tohoto alba je mimochodem má nejoblíbenější fotka mě, protože na ní vypadám přesně tak, jak se vnímám. Takhle přesně vidím sama sebe. Co se týká tvorby, Mike Chapman vždy říkal, že tohle je nejlepší sbírka skladeb, jaké jsem kdy složila. Byla jsem opravdu ve výborné fázi tvořivosti. Měla jsem spoustu nápadů a inspirace. Byla jsem na vrcholu kreativity, což bylo poháněno skutečností, že se skladba „If You Can't Give Me Love“ stala tak velkým hitem. Cítila jsem se velmi dobře. Jsem na toto album nesmírně hrdá, protože na něm není slabá skladba.

V 80. letech nastala v hudební branži spousta změn. Jak výrazně se změnil tvůj život v 80. letech v porovnání se 70. lety jak po osobní, tak po pracovní stránce?

Zásadní změna pro mě nastala s narozením mých dvou dětí, které se v 80. letech naro-

dily. Má dcera Lara se narodila v roce 1982 a můj syn Richard se narodil v roce 1984. Album „Main Attraction“ jsem nahrávala, když jsem čekala své první dítě. Na obalu desky jsem zhruba v pátém až šestém měsíci těhotenství. Mám ráda tu fotografii, protože mě prezentuje jako velmi mírumilovnou bytost přemítající o svém prvorozeném dítěti, které se má teprve narodit. S mým exmanželem Lennym jsme v roce 1984 napsali desku, která z nějakého důvodu nevyšla, tak jsme si ji uložili. Když se mě jednou z vydavatelství zeptali, jestli nemám něco v záloze, řekla jsem, že mám vlastně celou desku. „Unreleased Emotion“ (1998) je o časech, kdy jsem byla těhotná. Je obrazem rock and rollové mámy Suzi, která se zároveň stává i skutečnou mámou. V tomto ohledu je album zajímavé. Je na něm jedna krásná věc „Everything I Ever Wanted“, kterou jsem napsala pro svou dceru. Po byznysově stránce se zrovna do popředí dostal víc punk. Tento žánr mě moc neoslovil. Hodně jsem v té době vystupovala v televizi, věnovala se herectví a divadlu. Zkoušela jsem různé věci. Hrála jsem koncerty, na které jsem s sebou brala své děti a chůvu. V té době jsme moc nenahrávali a ani jsme v podstatě neprahli po žádné další inspiraci.

Hodně muzikantů z rockové scény si stěžuje na 90. léta a příchod grunge, který byl v té době velmi populární a umělci tohoto žánru na sebe strhli v podstatě veškerou pozornost. Až na výjimky, mezi které patřily kapely jako SCORPIONS, přišli mnozí interpreti tenkrát o nahrávací smlouvy a do velké míry i o možnost koncertovat. Jaká byla tato dekáda pro tebe?

Můj Bože, s tímhle rozhodně nesouhlasím. V 90. letech jsem byla vytíženější než kdy jindy. Vystupovala jsem na velkých festivalech a hrála jsem velké koncerty. Lidé o mě měli velký zájem. Tak jsem se vlastně seznámila se svým druhým manželem Rainerem, za kterého jsem dodnes vdaná. Je koncertní promotér a v té době pořádal koncerty, na které chodilo kolem 20 tisíc lidí. Já jsem byla součástí takových akcí. Mám velké štěstí, protože má image i styl hudby jsou dost nadčasové. Image

bláznivé glam rockerky vystupující v černém koženém oblečku, jejíž základ hudby je čistý rock'n'roll. Taková kombinace z módy jen tak nevyjde. Má hudba nezní hloupě ani po 20 letech.

Byla jsi vychovávána v katolické víře. Jak důležitou roli hraje náboženství ve tvém životě?

Myslím, že mé vnímání se v tomto ohledu výrazně rozšířilo, ale základy katolické víry jsou dobrým vodítkem pro život. Aktivují v člověku smysl pro rozlišení dobra a zla. Není vůbec na škodu být vychován v katolické víře. Když je člověk správně vedený a vychováván v katolické víře, nesejde příliš ze své cesty, protože to prostě není možné.

Nedávno jsem zjistila, že se zajímáš o astrologii, a dokonce ji i studuješ. Jak ses k tomu dostala?

**„Suzi měla jako malá holka v Detroitu svůj sen,
a po všech těch letech ten sen stále žije.
A to je skvělé!„**

(Henry Winkler, dokument „Suzi Q“)

Astrologii studuji již mnoho let. V přístupu k lidem jsem hodně lidská a ráda komunikuji. Mám schopnost lidi dobře odhadnout a jdu v tomto směru pokaždé hodně do hloubky. V období dospívání jsem často přemýšlela nad tím, proč se všem kromě mě daří být vyvážení nebo se tomu alespoň přiblížili. Tenkrát jsem nedokázala najít zlatou střední cestu. Byla jsem buď nahoře, nebo dole, hluchá, nebo tichá. Když mi bylo devět či deset let, táta mi koupil knihu o astrologii. Přečetla jsem si vše o znamení Blíženců a dávalo mi to smysl, protože jsem se v tom našla. Bylo to, jako by mě někdo přesně popsal. Přirozeně to ve mně probudilo zájem o astrologii, protože je korektní. Od té doby astrologii studuji a hodně jsem se naučila. Většinou mi u lidí vychází jeden ze dvou tipů, v jakém konkrétním znamení se kdo narodil. Není důležitý jen den, ve kterém jsme se narodili. Důležité jsou i další a mnohem hlubší souvislosti. Mám vypracovaný svůj horoskop, ve kterém je zmapovaný celý můj život od momentu a místa narození. Ano, astrologie mě hodně zajímá a baví mě na toto téma komunikovat.

Jako muzikantka jsi dosáhla téměř všeho, o čem muzikant může snít. Je v tomto ohledu ještě něco, čeho by sis přála dosáhnout?

Mým přáním je pokračovat tak dlouho, dokud budu mít co předat a rozhodně ještě nekončím. Jsem velmi kreativní člověk. Pracuji na své páté knize. Kniha je založena na myšlenkách, které denně publikuji na Instagramu. Vydala jsem svou básnickou sbírku „Through My Eyes“ (Mýma očima), na které jsem pracovala od dětství. V průběhu nouzového stavu jsem napsala lyrickou knihu „Through My Words“ (Mými slovy). Momentálně pracuji na třetí knize v této sérii, která se bude jmenovat „Through My Thoughts“ (Skrze mé myšlenky). Mám také rozpracovaný román a pracuji už i na nových skladbách pro další album. Jsem hodně vytížená. Prostě nemohu přestat psát, vlastně píšu pořád.

Hodně mě baví tvé životní motto, které jsi před lety vyřkla a vypadá to, že mu i dostojíš...

(smích) Tohle jsem řekla, když mi bylo 35 let a někdo mi tenkrát položil otázku, kdy se chystám do důchodu. Odpověděla jsem: „Až se otočím zády k publiku, zatřesu zadkem a nastane ticho.“ Když nad tím nyní přemýšlím, jsem moc ráda, že jsem pořád naživu. No a až se to jednou fakt stane, odhodím svůj širák v dáli a pofičím domů. **KT**

Karla Tallas

www.karlatallas.com/cs

COPYRIGHT © GLLIZO LTD / 2021
VŠECHNA PRÁVA VYHRAZENA.

Web:
www.suziquatro.com

Foto:
Archiv Suzi Quatro